

have været blinde og døve overfor alt, hvad der er fremført, maa nu bære Skammen og Ydmygelsen, som følger med, at de ikke vilde høre og ikke vilde lade foretage en Undersøgelse, som meget snart vilde have ført til, at vi havde set, hvad og hvem Alberti var.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale det fra Socialdemokratiets Side stillede Ændringsforslag. I visse Maader ligner det Flertallets Forslag. Flertallet udtrykker sin Sorg over det, som er sket; vi føje hertil, at vi udtrykke baade vor Sorg og vor Harme over det, som er sket. Mærkeligt nok brugte den ærede Ordfører, da han skulde motivere Flertallets Stilling, selv begge Ordene, idet han sagde: Vi udtrykke vor Sorg og vor Harme. Den ærede Ordfører anerkendte altsaa det rigtige i det, vi have sagt, at vi ved denne Lejlighed ogsaa vil udtrykke den Harme, som maa fylde hele det danske Folk. Jeg haaber derfor, at den ærede Ordfører, der jo paa en Maade allerede har accepteret vort Ændringsforslag, kan gaa med til, at vi herigennem fra Folketingets Side, fra det danske Folks Side udtrykke ikke alene Sorg, men ogsaa Harme over det, som er sket.

Vi kunne ogsaa være enige med Flertallet i at ville medvirke til at mildne Følgerne. De, hvem det kommer til at gaa ud over her, ere, som ved saa godt som alle saadanne Lejligheder, væsentlig Smaaafolk. For det første er det Sparerne i den sjællandske Bondestands Sparekasse, og af dem ere jo de allerfleste ganske smaa Indskydere. Det er Tjenestekarle, Tjenestepiger og Arbejdsfolk ude paa Landet, som udgøre det store Flertal. Men desuden er der dem, som have laant, og alle Kautionisterne. Det vil sikkert være rigtigt, at Rigsdagen her, ligesom ved Bankkrakket sidste Vinter, træder hjælpende til, at vi ogsaa i dette Tilfælde række en hjælpende Haand til dem, som uforskyldt ere komne i Nød.

Jeg kommer ved denne Lejlighed til at mindes en Begivenhed i Albertis tidligere Liv. Det var den Gang han traadte ind i det politiske Liv i Begyndelsen af Halvfemserne. Da udgav han nede i Køge en Valgavis, og denne Valgavis havde, som en Avis bør have, ogsaa sin Feuilleton. I denne skildrede han, hvor forfærdeligt det vilde gaa, hvis man ikke passede paa at sætte Bom for Socialismen. Socialismen vilde da trænge ind alle Vegne, i Sogneraad, i Amsraad, i Rigsdagen, ja selv i Bestyrelser, ogsaa i Sparekassebestyrelser,

men kom de derind, sagde han, vilde vi en skønne Dag her paa Køge Torv se Tjenestekarle, Tjenestepiger og Arbejdere staa grædende med deres Sparekassebog i Haanden og ikke kunne faa deres Penge, fordi Socialdemokraterne havde stjaalet dem. Saaledes skildrede Alberti det, og det passer jo ogsaa meget godt med mange Handlinger i hans senere Liv.

Jeg finder altsaa, at vi kunne godt være med til, at der fra Rigsdagens Side gøres, hvad der kan gøres for at mildne Følgerne for dem, som nu uforskyldt komme til at lide. Men ved Siden deraf forekommer det mig, at der her bør kræves en grundig Undersøgelse af hele den Albertiske Administration, og at man bør se at gøre godt igen, hvad Alberti har forbrudt, al den Uret, han har tilføjet. Jeg tænker f. Eks. paa hele den Maade, hvorpaa han fratog en Mand eller nogle Mænd deres Ejendomsret til et Biografteater. Det var sikkert et Overgreb, ja ligefrem en Voldshandling, her blev begaaet fra Justitsministerens Side. Saadanne Spørgsmaal bør tages op til ny Undersøgelse, og har Alberti gennem sin Administration forbrudt sig, synes jeg, det er Statens Pligt at gøre godt, hvad han har forbrudt, og at erstatte de Tab, der muligvis herved ere lidte. I det hele vil man jo ved en Undersøgelse af Albertis Affærer finde en net Sammenblanding mellem hans Embedsforretninger og hans private Interesser.

Der bør sikkert ogsaa, synes jeg, foretages Ændringer i den Lovgivning, der paa en Maade er bleven os paatungen gennem Alberti som Justitsminister. Han har øvet en uhyre Indflydelse paa Gennemførelsen af adskillige Love. Vi ere alle sikre paa, at det var ved Albertis Indflydelse, at Loven om Legemsstraf af 1905 fik den Affattelse, som den fik, saa at en Skamplet blev sat paa vort Folk ved den Lejlighed. Det forekommer mig, at denne Lov nu bør tages op til Revision; nu, da vi ere af med Alberti, lad os saa se ogsaa at faa vasket den Skamplet af, som han her har sat i vor Lovgivning. Ligeledes bør det Strafferegulativ, som Alberti har udstedt vedrørende vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter, tages frem til Ændring. Endvidere synes jeg, at Retsreformen, der blev saa daarligt gennemført i sidste Rigsdagssamling, og hvortil Alberti for de kommende Tider har knyttet sit Navn, altsaa et Forbrydernavn, ogsaa bør tages frem til Revision, saaledes at vi kunne faa opfyldt Grundlovens Krav og kunne faa Overklassenævningerne erstattede af virkelig